

ILLYÉS GYULA

Turisták

„Emlékszel, öregem, a Földrészre, mely elveszett?
Mi láttuk még az Atlantiszt, a Szigetet
és népeit! Hogy jártak föl-le gondtalan
— Krúdy, Babits, Karinthy — milyen gondtalan
vitáztak; főt ráztak; nevettek
és aztán — egy percbe se tellett —
viz alá tűntek nyomtalan.”

Mindezt mindinkább úgy beszélem,
hogy meg-megkérdem önmagam:
„hát mi, ma, itt . . .?! — micsoda földrészen,
lenti-e, vagy fönti mély-világban
járunk ingerült és vidám vitákban —?”

— Pompei, Herculanium — ez nekem
még lépdelem,
ez a város, mely lent van s mégis idefent!
Csak nézem a sok poklok-járta utcát
s bennük a sok turistát,
ezt a sok hangos idegent.

A járom ablakából

Az én szemem még járásáról megismeri, ki cammogott egy életen át
ökrös fogat előtt, januárból februárba, februárból márciusba, március-
ból . . . és így tovább. Főleg hátulról nézve hat ez csöndesítően a szívre:
nem is lesz olyan nehéz az az út, csak használjuk jól mind a négy lá-
bunk, halálig. S tudjunk bólogatni a járom ablakából — hova is? Leg-
alább a szomszéd ablak felé.